Divendres 22 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 5,33-39): En aquell temps, els fariseus i els mestres de la Llei digueren a Jesús: «Els deixebles de Joan dejunen amb freqüència i fan pregàries, i de manera semblant els dels fariseus, però els teus mengen i beuen». Jesús els digué: «¿És que podeu fer dejunar els amics de l'espòs mentre és amb ells l'espòs? Però vindran dies quan els serà arrabassat l'espòs, llavors, en aquells dies dejunaran». I els deia també una paràbola: «Ningú no arrenca un pedaç d'un vestit nou i el posa en un de vell; altrament, a més que malmetrà el nou, al vell no li escaurà l'afegit del nou. I ningú no posa vi nou en bots vells -altrament el vi nou romprà els bots vells, i aquell es vessarà i els bots es faran malbé-, sinó que el vi nou s'ha de posar en bots nous. I ningú, bevent el vell, vol el nou, ja que diu: "El vell és millor!"».

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿És que podeu fer dejunar els amics de l'espòs mentre és amb ells l'espòs?»

Mn. Frederic RÀFOLS i Vidal
(Barcelona, Espanya)

Avui, en la nostra reflexió sobre l'Evangeli, veiem la trampa que fan els fariseus i els mestres de la Llei, quan tergiversen una qüestió important: senzillament, ells contraposen el dejunar i pregar dels deixebles de Joan i dels fariseus amb el menjar i beure dels deixebles de Jesús.

Jesucrist ens diu que a la vida hi ha un temps de dejunar i pregar, i que hi ha un temps de menjar i beure. Això és: la mateixa persona que prega i dejuna és la que menja i beu. Ho veiem a la vida quotidiana: contemplem l'alegria senzilla d'una família, potser a la nostra mateixa família. I veiem que, en un altre moment, la tribulació visita aquella família. Els subjectes són els mateixos, però cada cosa al seu temps: «¿És que podeu fer dejunar els amics de l'espòs mentre és amb ells l'espòs? Però vindran dies...» (Lc 5,34).

Tot té el seu moment; sota el cel hi ha un temps per a cada cosa: «Un temps d'esquinçar i un temps de cosir» (Coh 3,7). Aquestes paraules dites per un savi de l'Antic Testament, no precisament dels més optimistes, quasi coincideixen amb la senzilla paràbola del vestit apedaçat. I segurament coincideixen d'alguna manera amb la nostra pròpia experiència. L'equivocació és que al temps de cosir, esquincem, i al temps d'esquinçar, cosim. Llavors res surt bé.

Nosaltres sabem que com Jesucrist, per la passió i mort, arribarem a la glòria de la Resurrecció, i tot altre camí no és el camí de Déu. Precisament, Simó Pere és amonestat quan vol allunyar el Senyor de l'únic camí: «No trobes el gust de les coses de Déu sinó de les dels homes» (Mt 16,23). Si podem gaudir d'uns moments de pau i alegria, aprofitem-los. Segurament ja ens vindran moments de dejunar de valent. L'única diferència és que, afortunadament, sempre tindrem el nuvi amb nosaltres. I és això el que no sabien els fariseus i, potser per això, a l'Evangeli quasi sempre se'ns presenten com persones malhumorades. Sobretot no en siguem nosaltres de persones malhumorades, tot admirant la suau ironia del Senyor que es trasllueix a l'Evangeli d'avui.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Vols apaivagar Déu? Coneix el que has de fer amb tu mateix perquè Déu et sigui propici. La víctima que ofereixo és un cor penedit; un esperit que es penedeix, tu no el menysprees. Aquest és el sacrifici que has d'oferir» (Sant Agustí)

- «L'Evangeli és festa! I només es pot viure plenament l'Evangeli en un cor alegre i renovat. Que el Senyor ens doni la gràcia de no romandre presoners, la gràcia de l'alegria i de la llibertat que ens porta la novetat de l'Evangeli» (Benet XVI)

- «Forces que surten del cos del Crist, sempre vivent i vivificant, accions de l'Esperit Sant que actua en el seu Cos que és l'Església, els sagraments són 'les obres mestres de Déu' en la nova i eterna aliança» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.116)